

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Δεκεμβρίου 1901

Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 50

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Εἰς τὴν οἰκίαν Γωλιτέρου Βρυνέλ, γεῦμα μεγαλοπρεπές ἀνέμενε τοὺς ταξιδιώτας. Ὁ θησαυροφύλαξ—ταμίας, ὅπως θὰ ἐλέγαμεν σήμερον,—εἶχε τὴν μάστιγαν τῆς ἐπιδείξεως. Ὁ ἴδιος ἐκράτησε τὸν ἀναβολέα τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Βασιλέως, καὶ τὸν εἰσήγαγεν ἔπειτα εἰς λαμπρὰν αἴθουσαν, ὅπου μία τράπεζα ἦτο ἐστρωμένη δι' ἓνα μόνον δαιτυμόνα, καὶ τοποθετημένη ὑπὸ οὐρανίαν. Τὸν βασιλικὸν τοῦτον δαιτυμόνα, ὁ κύριος Βρυνέλ ἐζήτησε τὴν τιμὴν νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ ὁ ἴδιος.

Εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν Τούρην, ἀξιωματικὸς τοῦ βασιλικοῦ οἴκου, ὁ εὐπατριδης Δὲ Γκρεκάιν, ἀνέμενε τὸν νεαρὸν πρίγκιπα, διὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἀπορῦβως εἰς τὸν πύργον τῆς Ἀμβωσίας, ὅπου τὸν ἀνέμενον ἔ βασιλεὺς.

— Ἀλλὰ διατί ὅλη αὐτὴ ἡ μεταβολὴ; τὸν ἠρώτησεν ὁ Ἰππότης Δ' Ἀνδοάν, ὅταν εὐρέθῃ μόνος μαζί του.

— Πλησιάζατε ὀλίγον, νὰ μὴ μακροκοῦσῃ κανεὶς, ἀπήγγευσεν ὁ ἀξιωματικὸς. Αὐτὸν, μάθιτε ὅτι εἰς τὸ παλάτι ἡ κοῦρα νὰ λέγουν πολλά κακὰ διὰ τὸν μικρὸν πρίγκιπα. Ὅτι εἶνε ἀγροῦκος, ὅτι εἶνε ἀμαθίστατος, ὅτι θὰ τὸν δαμάσουν μετ' ἐπιπορευμάτων καὶ μετ' ἐπιπορευμάτων, καὶ μετ' ἐπιπορευμάτων, καὶ μετ' ἐπιπορευμάτων. Ὁ Βασιλεὺς, ὁ ὅποιος ἤθελε νὰ ὑποδεχθῇ μετ' ἐπιπορευμάτων τὸν ἀνεψιὸν του, μετ' ἐπιπορευμάτων ἐξαφνα διαθέσεις. Τώρα ποῖος τὰ ἔκαμαν αὐτὰ, ποῖος εἶνε ἡ αἰτία, ἀγνοῶ. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα, ἀντὶ νὰ ὑποδεχθῶν τὸν ἀνεψιὸν τὸν ἐνώπιον ὅλης τῆς Αὐλῆς, θὰ τὸ κάμουν τώρα μυστικά. Πρὸς τοῦτο μετέβησαν, μετ' ἐπιπορευμάτων συνοδείαν, εἰς τὸν πύργον τῆς Ἀμβωσίας, καὶ ἐκεῖ ἔχω ἐντολὴν νὰ τὰς ὀδηγήσω, χωρὶς τύμπανα καὶ σάλπιγγας. . . . Βλέπετε λοιπόν, Ἰππότη, ὅτι ἀπὸ σὰς περιπέτειών μου νὰ με διαφωτισεῖτε. Τὶ ἐλαττώματα ἄρα γε εἰμπορεῖ νὰ ἔχη ὁ κύριος Γάστων.

Ἡ Βασίλισσα Ἄννα τῷ ἐμετίσασε καὶ τὸν ἐπέλησεν εἰς τὸ μέτωπον (Σελ. 399, στήλ. β'.)

λοὶ θεράποντες ὑπὸ τὰς διαταγὰς του, ἔσπευσαν νὰ δεχθῶν τὸν νεαρὸν πρίγκιπα καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς τὰ δεξιά αὐτὸν ἐτοιμασθέντα δωμάτια. Ὁ Γάστων ἔσπευσε νὰ ἐκβάλῃ τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ ταξιδίου καὶ νὰ περιβληθῇ στολὴν κομφοτέραν, μόλις δὲ εἶχε τελειώσῃ τὸν καλλωπισμὸν του, ὅταν ὁ ἴδιος αὐτῶν ἀρχαίων καὶ ἐπληροφόρησε τὸν Ὑψηλότετον ἀξιωματικὸν τοῦ Ἰππότη, ὅτι ἀπὸ σὰς περιπέτειών μου νὰ με διαφωτισεῖτε. Τὶ ἐλαττώματα ἄρα γε εἰμπορεῖ νὰ ἔχη ὁ κύριος Γάστων.

τέαν (ἐμμέτρος ἀρ' οὐ ἔχη στιχομανίαν)— τὸ Κρητικὸν Κάστανον μετ' τὴν Καλλιτεχνικὴν Γραφίδα, Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, Ἀγριολοῦδοσαν Ἄνδρον, Ὑπερηφανὸν Ἰσπέα καὶ Ὑπερηφανὸν Λέοντα (μετ' τὰ ὄνματά των)— ἡ Χωροπούλα μετ' τὸν Νεαροῦ Πατρινοῦ, Ἀϊ-Λάιφ τῶν Πατησίων, Ἐδέλπιδα καὶ Ἀδελφὸν— τὸ Κύνειον Ἄσμα μετ' τὴν Βίγλαρ, Ἀδελφίνον, Ἀσπροποταμίτην, Κενερί καὶ Τραγιάσκον (μετ' τὰ ὄνματά των)— ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος μετ' τὴν Ζωηρὰν Φλόγα, Δι-σπυροφοροῦσαν, Ναβαζιάνην, Κρητικὸν Κάστανον καὶ Βίγλαρ (ἐν θέλῃ, μετ' ὄνματά των)— ἡ Ἀκτις τῆς Ἐλευθερίας μετ' τὴν Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα, Γαλιανὴν Ἑλληνοπούλαρ, Ἑλληνικὴν Ψυχὴν καὶ Ἀνέλιστον Χαράν.— ἡ Ἀμαρτυρία μετ' τὸν Ἐδέλπιδα— ἡ Σκόνη τῶν Ἀθηναίων μετ' τὸν Ρωμαῖον Κικέρωνα, Ἀγγελοῦ τῆς Ἐδύχιας, Ἐρσθὸν Καμύλιαν καὶ Ζοφερὸν Νέφος.— ἡ Παριστέρα μετ' τὴν Ἐσμεράλδα.— ἡ Ἐσμεράλδα μετ' τὴν Ποιμενίδα τῆς Ἀίρης, Καρχαρία τὸν Φαλήρον καὶ Καταραμάλλον.— τὸ Κερίθαιον ἔκμα μετ' τὸν Μαγαμένον Φύλλον.— τὸ Ἐδομον Ἄρθος μετ' τὴν Ἰλὸν τῆς Θαλάσσης καὶ Μαγαμένον Φύλλον.— ἡ Νεράιδα τῶν Σπετσῶν μετ' τὸν Ναυτην τῆς Ναυαρχίδος (μετ' ὄνματά των)— τὸ Ἄρθος τοῦ Μαῖου μετ' τὸν Ἀρτανιάν, Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας, Πατρινοῦ Βαρκάρην, Ζουλεϊκῶν καὶ Ρωμαῖον Κικέρωνα.— ὁ Ὑψηλότης Δεδοῦ μετ' Ὀλίβι τὸν Γριπέα καὶ Γαμβέτταρ

534. Λεξιγράφος.
Τὸ πρῶτον φθόγγος μουσικῆς, Τάλλο ἐπιθετον κοινόν.
Ἐστὸ σύνολόν μου θὰ ἰδῆς Μικρὸ νησί ἑλλητικόν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κυκλαδίου

535. Συλλαβογράφος
Ἡ μουσικὴ τὸ πρῶτόν μου παρέχει, Τὸ δεύτερον μου τὴν Ρωσσίαν βρέχει.
Ἀρχαία πόλις τ' ὄλον ἔστη Ἀσία Καὶ θὰ μ' εὐρήσῃ, ἐλπίζω, μ' ευκολία.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κρητικοῦ Κάστανου

536. Τονόγράφος.
Ἀπὸ τὴν κεφαλὴν σου ἐπάνω θὰ με ἰδῆς. Τὸν τόνον καταιδάξεις; δὲν εἶμαι διαγνήξ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ὑψηλότητος

537. Δικτυωτόν.
1.—Καὶ ἀγανές.
2.—Χώρα τῆς Ἑλλάδος.
3.—Φιλόσοφος.
4.—Χερισμὸς ναυτικὸς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρτανιάν

538. Πρόβλημα.
Ποῖος, τριψήφιος ἀριθμὸς, ἀναγνωσκόμενος ἀντιστρόφως, μένει ὁ ἴδιος, πολλαπλασιαζόμενος δὲ ἐπὶ τὸν ἐαυτὸν του, δίδει γινόμενον, τὸ ὅποιον, ἀναγνωσκόμενον ἀντιστρόφως, μένει καὶ τοῦτο τὸ ἴδιον;
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σωπηλῆς Νυκτὸς

539. Μαγικὸν Γράμμα.
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἔτος γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ δύο συμπόρων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Νοσῶ, ἀπὸ, τέλμα, ἄρκος, ἄγων.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀσπροποταμίτικης

540. Ἀκροστιχὶς μετ' ἑλλητισυμφώνου.
Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ἑπομένων λέξεων νὰ τεθοῦν ἀντὶ τῶν ἀστερισμῶν:
—
οὕτω δὲ θὰ σχηματισθῆ ἑλλητισυμφώνων, τοῦ ὁποῦτου ζητεῖται ἡ λύσις.
1. Γίγας. 2. Γοργών. 3. Ἀρπυία, 4. Μοῦσα. 5. Νηρηΐς. 6. Μοῦσα. 7. Ὀκεανίς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βόταρη

541. Μαγικὴ Ἐκτίων.
Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 392 δημοσιευομένης Μαγικῆς Εἰκόνας. Ὁ ἐξερευνητὴς θὰ ζωγραφισθῆ ἄπλως ἐπὶ τοῦ Δυσοχάρτου ἄνευ περιγραφῆς.

ἔγω πῶσον χαρὴν μοῦ ἐπράξενος, διότι εἶδα ὅτι ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη σου ἔχει ρίζας βαθείας. . . Σ' ευχαριστῶ πολὺ ποὺ θὰ ἐνεργήσῃς διὰ ξεσπάθωμα, καὶ τώρα ποὺ ἔχεις διὰ τὰ μέσα, βεβαίως θὰ κάμῃς θαύματα. Εἰμπορεῖς νὰ ποικίλῃς τὴν Ἀ' Σειρὰν τῶν «Διηγημάτων» τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν ἔγγραφῇ εἰς τὴν Β'.
Εἶσαι δημοσιογραφική, Κόρη τῶν Ἀλπεων, διὰ τὴν μακρὰν σιωπὴν σου, καὶ προθύμως σε συγχωρῶ. Ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι κάλλιστα εἰμπορεῖς νὰ μάθῃς καὶ τὰς δύο γλώσσας συγχρόνως, ἀρ' οὐ ἔχῃς τόσον ζῆλον καὶ ἐπιμέλειαν, διὰ τὸ ὅποιον καὶ σε συγχωρῶ.
Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδωνυμὰ των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου καὶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἀθῶαν Καρδίαν (Κ. Κ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὠραϊότερον ἢ ἐπιστολιχὸν μετ' κατενθουσίας) καὶ Ἀνδρείαν Σουλιώτιδα (Τ. Χ. αὐτὸ ἐξέλεξα κάμε γρήγορα νὰ μου γράψῃς καὶ μόνη σου.)
Ἄσπασμοί, Πληροφορία: ὁ Χωλὸς Διάβολος ἀσπάζεται τὸν Νικητὴν τῆς Ἀουστέρλιτσης καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ποῦ εὐρίσκειται δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν.— ὁ Ναυτοπαιδὴς εὐχεται εἰς ἄλλοις τοὺς συνδρομητὰς καλὸν ξεσπάθωμα.— ἡ Δρόσος τῆς Ἐρήμου ἀσπάζεται τὴν Περσικὴν Ταξιδιωτίδα, τὴν ὅποιαν γνωρίζει, καὶ τὴν Ξανθὴν Μαυρομάταρ τῆς ὁποίας ζητεῖ τάρχη.— ὁ Πενταμέτρος Καρχαρία ἀσπάζεται τοὺς Δουλοῦρους.— ὁ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης πληροφορεῖ τὴν Βροττὴν τοῦ Διός, ὅτι ἐθεώρησε περιττὸν νὰ τῆς γράψῃ, διότι ἐγνωρίζεν ὅτι ἐμαθε ποῖος εἶνε.— ὁ Σκληρὸς Βράχος πληροφορεῖ τὸν Λευκὸν Ὑακινθον ὅτι ἐλάθε τὴν ἐπιστολὴν του καὶ ὅτι τὴν ἔγραψε.— τὸ Τέμενος τῶν Μουσῶν πληροφορεῖ τὴν Κωπυλάτιδα Κύνθον ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον.— ἡ Ἰλὸν τῆς Θαλάσσης ἀσπάζεται τὴν Μόνωσον καὶ τὴν Μελαγχολικὴν τῆς Ἀρόρου.— ἡ μία Ὀλβιανὴ Νεράιδα πληροφορεῖ τὴν ἄλλην, ὅτι περιμένει γράμμα τῆς.— ἡ Ἀφροστρατωμένη Θαλάσσα παρακαλεῖ τὴν Ταῦρέτην νὰ τῆς παραρῶσθαι τὸν ὄνομά της διὰ Μ. Μυστικῶν.— τὸ Μεγαλέγγιον Μπουκετάκι στέλλει τοὺς φιλικούς του χαίρετισμούς εἰς ἄλλοις τοὺς ἐν Λευκάδι φίλους μου.— ἡ Χωροσκοπετὴς Ἀίρης καὶ ἡ Ποιμενίς τῆς Ἀίρης ἀντασπάζονται τὴν Πενθοῦσαν Καρδίαν καὶ λυποῦνται πολὺ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς φωτογραφίας.— ἡ Κόρη τῶν Ἀλπεων ἀσπάζεται τὴν Ἀεροναυτοπούλαρ καὶ τὴν Δεσποτοχίαν τῶν Ἀθηναίων, ἐρωτᾷ δὲ τὴν Κόρη τὸν Δάδα διατί τὴν ἐλησμονήσεν.— ὁ Μικρὸς Γυμνασιώτης πληροφορεῖ τὸν Σκαφιδακί ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον.— ὁ Λοκίς δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν ζητεῖ τὸ ὄνομα τῶν εὐγενῶν τοῦ ἀντιπάλου Ζουλεϊκῶν καὶ Ἀθέρως, τοὺς ὁποίους συγχωρεῖ ἐγκαρδίως διὰ τὰς ὠραίας μεταφράσεις.— ὁ Διμ. Σαγκριώτης ευχαριστεῖ τὸν Νικητὴν διὰ τὰ συγχαρητήρια, καὶ συγχωρεῖ τὴν Ζουλεϊκῶν διὰ τὰ βραβεῖα.— ὁ Σοφὸς Πιττακὸς συγχωρεῖ ἄλλοις τοὺς βραβευθέντας τελευταίως.— τὸ Ἄρθος Ἀρθῶν ἀσπάζεται τὴν Ἐδύχην, τὴν ὅποιαν γνωρίζει.— τὸ Ἄστρον τοῦ Αἰγαίου ἀντασπάζεται τὴν Ἐθνομορφήν Κόρη.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: τὸ Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου μετ' τὴν Ρωμαϊκὴν Σημείαν καὶ Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα.— ἡ Ρωμαϊκὴ Σημεία μετ' τὴν Τραγιάσκον, Παμπόνηρον Κατεργάρον καὶ Πικραμένον Καρδοῦλαρ (μετ' τὰ ὄνματά των ἐν θέλω).— ὁ Σκληρὸς Βράχος μετ' τὴν Ὑπερηφανὴν Ἑλληνίδα, Γαλλικὴν Ναυαρχίδα, Ζιζάνιον τοῦ Ἀρακαίου, Ναυτοπαιδῶν καὶ Νεολαίων τῶν Πατησίων.— τὸ Φουγάρο τῆς Ἐδύχιας μετ' τὸν Λευκὸν Ὑακινθον καὶ Μελλοῦσαν Καλὸν.— ὁ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης μετ' τὴν Ἰ-

σιλίσσης και ότι επεθύμουν να τον ίδουν πρώτα μόνον.

Ο Γάστων διέσχισε λοιπόν τους διαδρόμους του πύργου, συνοδευόμενος μόνον υπό του αξιωματικού τούτου· αλλά άμα έφθασεν εις τον αντιθάλαμον του βασιλικού διαμερίσματος, άνθρωπος τις, ο όποιος έστέκετο πλησίον του παραθύρου έπλησίασε τον πρίγκιπα, και ύποκλιθείς βαθύτατα πρό αυτου, τώ ειπεν :

— Ύψηλότατε είμαι εις τας διαταγάς σας διά να σας άπαλλάξω από την αμχανίαν των πρώτων στιγμών της βασιλικής ακροάσεως. Μη φοβηθήτε καθόλου. Θά σταθώ παρά το πλευρόν σας και θά όμιλήσω έκ μέρους σας, άν δεν έτοιμάτατε τώ ώραίον λογιδριον, τώ όποιον περιμένουν από σας.

— Δεν προητοίμασα τίποτε, πραγματικώς, και δεν προμελετώ ποτέ τίποτε, κύριε Όρδερικε Γουίλέρμε, άπήντησε συσπών τας όφρως· σας εύχαριστώ διά την καλήν σας προσφοράν.

— Τότε λοιπόν, εξήκολούθησεν ο καθηγητής, θέλετε να σταθίτε μίαν στιγμήν διά να σας ειπώ έν λογιδριον, κατάλληλον διά την περίστασιν, τώ όποιον συνέθεσα χάριν ύμων ;

— Ε! ανέκραξεν ο Γάστων, μόνον 'στές γαλιάνδρες και 'στά κοτσύφια σφυρίζουν σκοπούς... Εύχαριστώ, εύχαριστώ πολύ... Θά όμιλήσω μόνος μου, με τας άσθενείς μου δυνάμεις, και δεν θά ένοχλήσω κανένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Όπου άποδεικνύεται ότι δεν έγινε καθόλου περιτόν να γνωρίζη κανείς ελληνικά και λατινικά.

Είς τώ βάθος του προσευκτηρίου, πλησίον ενός παραθύρου, διά του όποιου έδλεπέ τις τον ποικίμον Δείγγρα, ή βασίλισσα Άννα εκάθητο έμπρός εις ένα ροδάκι, κατεσκευασμένον από έλεφαντόδοντον. Πλησίον της, ο Βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΒ', καθήμενος επί μεγάλης γλυπτής καθέδρας, έπαιξε σκεπτικός με ταυτία ενός μεγάλου λαγωνικού, εξηπλωμένου παρά τους πόδας του. Ήσαν μόνον, διότι τρεις κυρίαί της τιμής έκεντοῦσαν εις τώ άλλο άκρον του θαλάμου, μακράν του βασιλικού ζεύγους, ώστε δεν ήδύναντο ούτε να λαμβάνουν μέρος ούτε νακούουν καν την συνομιλίαν.

Ο Γάστων διέσχισεν άλλον τον θάλαμον, ο όποιος ήτο στενός αλλά μακρός. Έπροχώρησε με ύφος ευγενές και άπλου, χωρίς την πικραμικράν επιτήδευσιν ή στενοχωρίαν. Και όταν έφθασεν εις την γωνίαν, όπου εκάθηον αι Αύτων Μεγαλειότητες, έγονάτισεν έμπροσθεν του βασιλέως και ειπε με συγκίνησιν και με σεβασμόν :

— Μεγαλειότατε, έρχομαι κατά διαταγήν σας, διά να σας ύπηρετήσω με όλην μου την καρδίαν και με όλας μου

τάς δυνάμεις, εις άντάλαγμα της προστασίας, διά της όποιας με περιβάλλετε.

Ο Βασιλεύς άνήγειρε τον Γάστωνα, τον έφίλησε δύο φορές με τρυφερότητα, και τώ ειπε :

— Άγαπητέ άνεψιέ, χαίρω πολύ πού σε βλέπω, διότι τώ πρόσωπόν σου μου ύπενθυμίζει την μητέρα σου, την μακαρίτισσαν άδελφήν μου Μαρίας. Πώς σας φαίνεται, Δέσποινα ; προσέθεσεν όδηγήσας έκ της χειρός τον Γάστωνα ένώπιον της βασιλίσσης, ή όποία τον εκύτταξε με τώ σοβαρόν της ύφος.

Ο Γάστων ήσθάνθη ότι ή Βασίλισσα Άννα ήτο όλιγώτερον διατεθειμένη ύπερ αυτου, από τον βασιλικόν σύζυγον της· όθεν έφέρθη προς αυτήν με όλιγωτέραν διάχυσιν, αλλά με περισσότεράν διπλωματίαν.

— Είθε, Δέσποινα, τή ειπε γονυπετών ένώπιόν της, να γίνω άξιός της εύνοίας σας όχι μόνον έν όνόματι του αίματος των Δέ Φουά, έκ των όποιων κατήγετο και ή σεπτή σας μητήρ, ή Μαρχαρίτα Δέ Φουά, δούκισσα της Βρετάνης, αλλά προπάντων χάρις εις την άφοσίωσιν της ζωής μου όλοκλήρως, την όποιαν κατάθέτω εις τούς πόδας σας.

— Σήκω επάνω και καλώς ήλθεσ εις τον οίκόν μας, αγαπητέ άνεψιέ, άπεκρίθη ή Βασίλισσα Άννα, εκπληκτος διά την λεπτότητα του φιλοφρονήματος. Άν φανής άξιός της αγάπης μας, τώ στάδιόν σου θά είνε έκ των λαμπροτέρων. Ήλθκαμεν να σε προύπαντήσωμεν εις τον πύργον τούτον, όπου και θά διαμεινώμεν, μέχρι της στιγμής καθ' ήν, άφ' ου άποκτήσης όλας τας γνώσεις, τας άπαραιτήτους διά την τάξιν σου, θά γίνης ικανός να διακριθής εις την Αύλήν μας. Θά σου δώσωμεν ικανούς διδασκάλους, οι όποιοι θάναλλάβουν την εκπαίδευσίν σου. Διά την νέαν ζωήν σου χρειάζεται νέος κύκλος. Όσον διά τους ανθρώπους που έφερεις μαζί σου, αυτοί θάποζημιωθούν καλά, —μη άμφιβάλλης, — και θά έπιστρέψουν εις την πατρίδα των.

Διαρκούσης της όμιλίας ταύτης, ο Γάστων είχεν ώχρηιάση· αλλά τώ τελευταίον κτύπημα ήτο τώσον άπρόσδοκτον δι' αυτόν, ώστε τώ αίμα άνέβη ως κύμα εις τώ πρόσωπόν του· ήθέλησε να όμιλήσῃ, αλλά δεν ήμπόρεσε.

— Ά, Δέσποινα, ειπε τότε ο Βασιλεύς με συμβιβαστικόν ύφος· ως άριστωμεν τά πράγματα όπως είνε διά μερικάς ήμέρας άκόμη, ώστε ή μεταβολή να μη ραγή τώσον σκληρά εις τον Γάστωνα...

Ο Γάστων ηύχαρίστησε τον θεόν του διά κλίσεως της κεφαλής και κατόπιν άπεκρίθη προς την Βασίλισσαν :

— Δέσποινα, άν και αι διαταγαι σας θά είνε εις τώ εξής ο νόμος μου, έν τούτοις θά μου επιτρέψετε, έλπίζω, να μη λησμονήσω τας πατρικας προαγγελίας.

Όταν έφευγα, ο πατήρ μου ο ίδιος εξέλεγε τους ακολούθους μου. Έξ αυτών εις προάντων μου είνε ως άδελφός, και δεν θά ήμπορούσα να τω άφαιρέσω τον τίτλον του πρώτου μου ίπποκόμου, χωρίς να δείξω μαύρην άχαριστίαν. Είνε ο Ίωβήνος, άρχων του Νολαί, ο όποιος με έσωσεν, όταν ήμουν μικρός, από την πυρκαϊάν της Μαζέρης, και ο όποιος έκτοτε μου έδειξε την μεγαλητέραν άφοσίωσιν. Δεν έχωρίσθημεν ποτέ. Ο πατήρ μου τώ επανέλαβε χιλιάκις, ότι ή τύχη του θά παρηκολούθει την ιδικήν μου... Σας έξορκίζω, Δέσποινα, να μη μας χωρίσετε.

— Κρατήσέ τον, αγαπητέ άνεψιέ, ειπεν ή Βασίλισσα. Τα έπιχειρήματά σου είνε εύλογα και τα λέγεις με τώσον σεβασμόν, ώστε δεν είμπορώ άντισταθώ. Λάβε υπ' όψει σου όμως, ότι ενώθι δεν θά τρέχης εις τούς αγώνας και εις τας κυνήγια γυμνόπους· διότι τούτο θά παρεβλαπτε την αξιοπρέπειαν της θείας σου. Άν οι άλλοι σου θεράποντες είνε αρκετά εύπειθεϊς, ώστε να συμπεριφέρονται καλώς με τους ανθρώπους μας, ήμπορούν να μείνουν και αυτοί... Άλλά περί τούτων θά όμιλήσωμεν αργότερα. Η θύρα, ή όποία ήνοιξε, μου αναγγέλλει τώ γ. ύμ. Δός μου τώ χέρι σου, αγαπητέ άνεψιέ, διά να περάσωμεν εις την αίθουσαν.

Ο Γάστων εξέτελεσε την ύπηρεσίαν αυτήν τώσον καλά, ώστε ή βασίλισσα έβεβαιώθη, ότι άν ο νεαρός πρίγκιψ είχε τώ πνεύμα άκκιέργητον, ουχ ήττον κατείχε την τέχνην της έθιμοτυπίας και των κομψών τρόπων, ή όποία ανέκαθεν διέκρινε τους ευγενείς από τους άγροίκους.

Το έστιατόριον ήτο θολωτή αίθουσα πολύ μεγάλη, άλλ' όλίγον φωτισμένη. Τώ γεύμα, εις τώ όποιον παρεκάθησαν μόνον οι τρεις, διεξήχθη παγερόν, χωρίς συνομιλίαν. Μόνον από καιρού εις καιρόν ενεθάρρουν τον Γάστωνα τά βλέμματα και τά θωπευτικά μειδιάματα του θ. του.

Η βασίλισσα ώμίλει ένίοτε προς ένα άνθρωπον μακροφόρον, με πολύ έξυπνον πρόσωπον, ο όποιος ήτο ο διάσημος Ίωάννης Λεμαίρ, ιστορικός και ποιητής, έκ των σοφωτέρων άνδρών της εποχής του, και ο όποιος εξέτελει προς τή βασιλίσση χροή γραμματέως. Ίστατο όρθιος παρά τώ πλευρόν της, κλίνων όλίγον προς τά έμπρός, δια νακούη, ότι ή ευγενής του κυρία τώ ένεπιστεύετο χαμηλοφώνως.

Μετά τώ γεύμα, ο βασιλεύς και ή βασίλισσα, ακολούθουμένοι υπό του Γάστωνα, επανήλθον εις τώ προσευκτήριον. Η βασίλισσα εκάθησεν εις τώ ροδάκι τις, ένευσεν εις τον Γάστωνα να καθήσῃ πλησίον της επί ενός έδωλίου, και τώ ειπεν :

— Άγαπητέ άνεψιέ, ώ; πρώτον δέγμα ύπακοής, σε παρακαλώ νακούσης κάτι που θά μας αναγνώσουν από έν βιβλίον,

του όπου ο τώ πρώτον μέρος, γνωστόν ήδη εις όλους τους λόγιους, τιτλοφορείται Γ α θ α υ μ α σ ι α τ η ς Τ ρ ο ι α ς. Κύριε Ίωάννη Λεμαίρ, έχετε τον λόγον.

— Εύχαριστως, Δέσποινα, ειπεν ο Γάστων έγειρόμενος και χαιρετών τον γραμματέα της βασιλίσσης· άλλ' όχι πριν προσφέρω εις τον κύριον Λεμαίρ τα σέβη ενός έμπαθούς αναγνώστου και των πεζών και των στίχων του... Όσον διά τά Θ α υ μ α σ ι α τ η ς Τ ρ ο ι α ς, άν αρχή να γνωρίζη κανείς την Ί λ ι α δ α διά να έννοήσῃ τώ βιβλίον του, μάθετε ότι ήρχισα τά ελληνικά, έννεα έτών, όταν μόλις άκόμη έννοούσα τά λατινικά του Βιργιλίου. Ήμπορώ να σας άπαγγείλω έκ χιλιάδων και του Έκτορος, τώ μέρος δηλαδή τώ όποιον έθαύμασα περισσότερον απ' όλα.

— Απάγγειλε όλίγον ελληνικά, αγαπητέ άνεψιέ, ανέκραξεν ο βασιλεύς πλήρης χαράς και εκπλήξεως. Απάγγειλε... διά να ιδώμεν... και σου δίδω τον βασιλικόν μου λόγον.

Είς όλίγων βημάτων άπόστασιν, ο κύριος Όρδερικος προσεπάθει να κρυφθῃ μέσα εις τον όμιλον των συμβούλων και των οικείων του βασιλέως, οι όποιοι παρίσταντο εις την σκηνήν αυτήν. Ο καθηγητής ήναγκάσθη νακουμδήσῃ εις τον τοίχον, διότι τώσον έτρεμαν τά γόνατά του, καλώς ήκουσε τον νεαρόν πρίγκιπα ναπαγγέλλῃ κομψώς τους στίχους του Όμήρου και νακοκρίνεται εύστόχως εις τας έρωτήσεις, τας όποιας, υπό τύπον φιλοφρονημάτων, τώ απήθουνεν ο Λεμαίρ.

— Ύψηλότατε, τώ ειπε τέλος ο γραμματεὺς ο μέλλων βιογράφος της βασιλίσσης Άννης· μου έμπνέετε μέγαν θαυμασμόν, και θά επιθυμούσα πολύ, άν είχατε την καλωσύνην, να μάθω τώ όνομα του ικανού άνδρός, ο όποιος σας έδίδαξε τώσον καλά.

— Θά σας τώ ειπω πολύ εύχαριστως, άπεκρίθη ο Γάστων, διότι ή διακαστέρω μου επιθυμία είνε να προφέρω ένώπιον των Μεγαλειοτάτων τώ όνομα του αγαπητεῦ αυτου παιδαγωγού, ο όποιος έχασεν εις την Ίταλίαν όλα του τάγαθά, διότι ανήκεν εις τώ γαλλικόν κόμμα. Όνομάζεται Άνδρέας Ζουστής, έκ της οικογενείας των μαρνησιών Ζουστινιάνη. Μετά την εκπλήξιν, ή όποία ήκολούθησε τώ άκουσμα, ο Λουδοβίκος επλήσισσε την Άνναν και συνομιλήσαν χαμηλοφώνως, με πολλήν ζωηρότητα εκατέρωθεν.

Έν τώ μεταξύ, ο Λεμαίρ έλεγε προς τον Γάστωνα :

— Τότε ή πρώϊμος ανάπτυξις σας δεν με εκπλήττει καθόλου. Άλλά πότε εύρίσκατε καιρόν να μελετάτε, άφ' ου άγαπάτε τώσον τώ κυνήγι και τας σωματικας ασκήσεις, καθώς μας είπαν ;

— Όμιλούσαμεν ελληνικά ή λατινικά έως τώ μεσημέρι, πάντοτε ίταλικά εις τώ κυνήγι ή εις τον περίπατον, και καθε βράδυ εκάναμεν μάθημα επιστημονικόν ή φιλολογικόν, έως την ώραν του ύπνου· ούτως ώστε...

Ο Γάστων δεν ήμπόρεσε να τελειώσῃ. Όρθιοι πρό αυτου ο βασιλεύς και ή βασίλισσα τώ επέβλον διά νεύματος σιωπήν. Η Βασίλισσα Άννα τώ έμειδίασε και τον έφίλησεν εις τώ μέτωπον· έπειτα έννευσεν εις τον βασιλέα να λάβῃ τον λόγον.

(Έπεται τώ τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατά τώ Γαλλικόν του S Blandy)

ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ ΚΑΙ Ο ΕΛΕΦΑΣ (Ανατολικός Μύθος)

Κάποιος βασιλεύς της Βιρμανίας κατείχε μέγαν αριθμόν έλεφάντων, έκ των όποιων ένα ήγάπα και έπεριποιεέτο περισσότερο.

Μίαν ήμέραν εκάλεσεν ένα των ύπηρέτων του και τώ ειπε :

— Όλοι εκθειάζουν τά προτερήματα του έννοουμένου μου έλέφαντος· αλλά ήθελα να ήξευρα τί λέγουν δι' αυτόν και οι τυφλοί. Πήγαινε λοιπόν, ταξείδευσε εις όλας τας επαρχίας του βασιλείου μου και φέρε μου έδώ όσους τυφλούς άπαντήσης.

Ο ύπηρέτης εξεκίνησε, και μαζεύσας όλους τους τυφλούς, τους όποιους συνήτησεν εις τον δρόμον του, τους ώδήγησεν εις τώ παλάτι. Κατά διαταγήν του βασιλέως τους επήγαν εις τον σταυλον, πλησίον του έννοουμένου έλέφαντος, και τους διετάξαν να τον εξετάσουν.

Ο ένας τότε ήγγισε τώ πόδι· ο άλλος έψηλάφησε την ούραν· άλλος την κοιλίαν, την ράχιν, τά αυτία, τους χαυλιόδοντας, την προβοσκίδα.

Έπειτά τους έφεραν πάλιν ένώπιον του βασιλέως, ο όποιος τοις ειπεν :

— Εξετάσατε καλά τον έλέφαντά μου ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, άπεκρίθησαν οι τυφλοί.

— Τότε λοιπόν τον γνωρίζετε καλά ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Με τί όμοιάζει ; ήρώτησεν ο βασιλεύς.

— Με κολόνναν ! άπερίθη εκείνος, ο όποιος είχε ψηλαφήσῃ τους πόδας.

— Με σκούπαν ! άπεκρίθη ο άλλος, πού είχε πιάσῃ την ούραν.

— Με σπίτι. — Με ράχη βουνοῦ. — Με χράμι. — Με άγκωνάρι. — Με κέρατο. — Με χονδρόσχοινο, άπήντησαν οι άλλοι, έφ' όσον είχαν έγγισῃ τώ στήθος, τάν ράχιν, τά αυτία, τώ κεφάλι, τους χαυλιόδοντας, την προβοσκίδα.

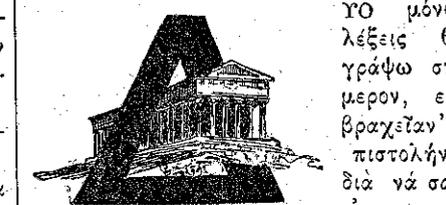
Και έφιλονείκουν, διότι καθείς ύπεστήριξε την παρομοίωσιν του και διεψεύθε τον άλλον.

Ο βασιλεύς έγέλασε και ειπε :

— Πρέπει να ένώσετε όλα μαζί τά χροσθηριστικά, τά όποια άποδίδετε εις τον έλέφαντά μου, διά να έννοήσετε πώς είνε πραγματικώς και με τί όμοιάζει. Καθένας από σας έψηλάφησεν έν μόνον μέρος του όλου. Ούτω κάμουν και πολλοί άνθρωποι· εξετάζουν μόνον μίαν όψιν του ζητήματος, τώ όποιον τοις παρομοιάζεται, και φαντάζονται ότι τώ γνωρίζουν κατά βάθος.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Άγαπητοί μου,

Μόνον λέξεις θά γράψω σήμερα, εις βραχέϊαν Έπιστολήν, διά να σας άποχαίρεται.

Μην εκπλήττεσθε, άν ή παρούσα μου, είνε ή τελευταία του έτους· Άλήθεια έχομεν άκόμη δύο Σάββατα· άλλ' ως σας πληροφορεί άλλου ή Διάπλασις, έν μόνον φύλλον δεκαεξαετίδων θά εκδοθῃ, και είνε ζήτημα άν ή Κυριακή θά μου άφινε τώπον μεθαύριον.

Σπεύδω λοιπόν να προλάβω, να σας άποχαίρετήσω, να σας εύχηθώ, και να σας εύχαριστήσω έκ βάθους ψυχής διά την αγάπην και διά τώ ενδιαφέρον, με τώ όποιον παρηκολούθησατε και κατά τώ έτος τούτο τας έπιστολάς μου.

Έλπίζω ότι τώ ίδιον ενδιαφέρον θά μου δείξετε και τώ ερχόμενον, διότι, όπως ειπε και ο Χριστός προς τους μαθητάς του : μικρόν και ουχ' όρατέ με, μικρόν και όψοσθέ με...

Σας άσπάζομαι.

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Άπελπισμένη τρέχω Έμπρός σου, Παναγία μου, Σάν θλίβουν την καρδιά μου Τά βάνανα κ' οι πόνοι Άλύπητα, σκληρά.

Και 'στη γλυκειά σου όψη Παρηγορία έανοίγω, Τά δάκρυά μου πνίγω Και νοιώθω της έλπίδος 'Στά στήθη τή χαρά !

ΑΡΙΑΔΗΝΗ

Ο ΛΑΧΑΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'.

Τότε τὸ ἀγοράκι τοῦ λαχάνου καὶ τὸ κοριτσάκι τοῦ μαρουλιοῦ, ἐσήκωσαν τὸ καπάκι, ἐπρόβαλαν ἀπὸ τὸ τσουκάκι κ' ἐφώναξαν :

— Καλὴ κυρία, μᾶς θέλεις νὰ γίνωμεν παιδάκια σου ; Θὰ παίζωμεν εἰς τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας σου, καὶ θὰ κοιμούμαστε ἔστην ἀγκαλιά σου !

Ἡ καλὴ γυναῖκά τα ἔχασε, ἅμα ἄκουσε νὰ μιλοῦν μέσα ἀπὸ τὸ τσουκάκι. Μάλιστα φοβήθηκε λίγο . . .

Ἄλλ' ἅμα εἶδε τὴν εὐμορφὸν ἀγοράκι καὶ τὴν χαριτωμένον κοριτσάκι τῆς ὠμίλησαν, τὰ ἔβγαλεν ἀμέσως ἀπὸ τὸ λάχανο καὶ εἶπε :

— Μετὰ χαρᾶς θὰ σας κάμω παιδάκια μου καὶ θὰ σας ἀγαπῶ πολὺ πολὺ . . .

Τὶ ἀπέγινε, θὰ σας το εἰπῶ μεθαύριον, καὶ πὰ τελειώνωμεν.

Ἡ ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΔΥΟ ΜΗΝΑΣ ΕἰΣ ΤΗΝ ΣΑΝΤΑ ΖΟΥΑΝΑΝ

Ἀπὸ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ συνταγματάρχου Κερμῶρ, ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του εἰς Ἀμερικὴν, παρῆλθον δεκατέσσαρα ἔτη, τῶν ὁποίων ἑνὸς ἐν συντόμῳ ἡ ἱστορία.

Τὴν εἶδον, ὅτι ἡ σύζυγός του καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐχάθησαν κατὰ τὸ ναυάγιον τοῦ Νόρτον, εἶχε μᾶθὴ τῷ 1872. Ποτὲ δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ Παυλίνα, μικρὰ τότε, ἦτο δυνατόν νὰ ἐπέζησε τῆς φοβερᾶς ἐκείνης καταστροφῆς. Ἐκτὸς τούτου, δὲν τὴν εἶχε γνωρίσει ποτέ, διότι ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Μαρτινίκην ὀλίγους μῆνας πρὸ τῆς γεννήσεώς της.

Ἐπὶ ἑν ἔτος ἀκόμη, ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ ἐξηκολούθησε νὰ διοικῆ τὸ σύνταγμα του. Ἐπειτα, ἄφ' οὗ ἔδωσε τὴν παραίτησίν του, ἀπεράσισεν, ἐπειδὴ οὐδεὶς συγγενικός δεσμός τον συνέδεε πλέον μὲ τὸν κόσμον, νὰ φερῶσιν τὸ ὑπό-

λοιπον τῆς ζωῆς του εἰς τὸ ὑψηλὸν ἔργον τοῦ Ἱεραποστόλου. Ἐντὸς τοῦ ὑπῆρχεν ὁ Ἱεραπόστολος πλησίον τοῦ στρατιώτου. Ὁ ἀξιωματικὸς ἦτο ἐτοίμος νὰ μεταβληθῆ εἰς καλόγηρον, στρατιωτικὸν καλόγηρον, ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἀφιερῶνται εἰς τὸν προσηλυτισμὸν, δηλαδὴ εἰς τὸν ἐκπολιτισμὸν τῶν ἀγρίων.

Ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ, χωρὶς νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς κανένα, — οὔτε εἰς τὸν λοχίαν Μαρσιάλην, — τὰ σχέδιά του, ἀνεχώρησε κρυφίως ἀπὸ τὴν Γαλλίαν τῷ 1875 καὶ μετέβη εἰς τὴν Βενεζουέλαν, ὅπου τόσαι φυλαὶ Ἰνδῶν ἦσαν βυθισμέναι εἰς τὴν δεισιδαιμονίαν καὶ τὴν ἀμάθειαν.

Ἄμω ἐτελείωσε τὰς θεολογικὰς του σπουδὰς εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐταιρίαν τῶν Ἱεραποστόλων ὑπὸ τὸ ὄνομα Πάτερ Ἐσπεράντης. Ἦτο τότε τεσσαράκοντα καὶ ἑννέα ἐτῶν.

Εἰς τὴν Καρακάσσην διατρίβων ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης, συνέλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑπάγῃ νὰ ζῆσιν εἰς τὰς σχεδὸν ἀγνώστους

χώρας τῆς μεσημβρινῆς Βενεζουέλας, ὅπου σπανίως ἐφαίνοντο Ἱεραπόστολοι. Ἐκεῖ πλήθην ἰθαγενῶν οὐδέποτε ἔτυχον χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ ἀπέμενον ἄγριοι, ἐντελῶς ἀπολίτιστοι. Νάναζήτησιν τοὺς ἀποκλήρους τούτους μέχρι τῶν ἐσχάτων ὁρίων τῆς Βενεζουέλας, νὰ τοὺς προσηλυτίσῃ καὶ νὰ τοὺς ἐξημερώσῃ, ἰδοὺ ποῖον ἦτο τοῦ λοιποῦ τὸ ἔργον του. Καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ κανεὶς τίς ἦτο καὶ πῶς ὠνομάζετο πρῶτα, ἀπῆλθε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1879.

Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης, ὁ ὁποῖος ὠμίλει τὰ ἰσπανικὰ ὅπως καὶ τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν, μετέβη εἰς Ἅγιον Φερνάνδον, ὅπου ἔμεινε ὀλίγους μῆνας. Ἐκ τῆς πολίχνης ταύτης ἀπηύθυνεν ἐπιστολὴν πρὸς ἕνα τῶν φίλων του, συμβολαιογράφον εἰς Νάντην. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, — τὴν τελευταίαν, ἡ ὁποία ἔφερε τὸ ἀληθὲς του ὄνομα, — παρεκάλει τὸν παραλήπτην νὰ κρατήσῃ μυστικῶν.

Εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον, ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἐγνωρίσθη καὶ συνεδέθη μὲ τὸν νεαρὸν μοναχὸν Ἀγγελον, καὶ μετ' αὐτοῦ ἀπεράσισε νάνελθη εἰς τὰς πηγὰς τοῦ Ὀρενόκου, εἰς τὴν χώραν τῶν Γουαχαριβίων, καὶ νὰ ἰδρῦτῃ ἐκεῖ Σταθμὸν Ἱεραποστολικόν. Τὰ ἐπιλοιπα τὰ γνωρίζομεν. Παρῆλθον δεκατέσσαρα ἔτη. Ἡ Σάντα-Ζουάνα προώδευε καὶ εὐήμερει ἐφαίνετο ὅτι οὐδεὶς δεσμός συνέδεε πλέον τὸν Πάτερ Ἐσπεράντην πρὸς τὸ θλιβερὸν παρελθὸν του, ὅταν συνέβησαν τὰ γεγονότα ἐπὶ τῶν ὁποίων βασίζεται ἡ παρούσα ἱστορία.

Μετὰ τοὺς λόγους τοῦ λοχίου Μαρσιάλην, ὁ συνταγματάρχης ἔθλιψε τὴν Παυλίαν εἰς τὰς ἀγγάλας του, καὶ οἶονεὶ βάπτισμα δακρύων ἔχυσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς θυγατρὸς του. Μὲ ὀλίγας λέξεις ἡ νεανὶς τῷ διηγήθη τὴν ζωὴν τῆς, τὴν σωτηρίαν τῆς ἐπὶ τοῦ Βίγκου, τὴν περιβαλθῆν τῆς ὑπὸ τῆς οἰκογενείας Ἐρεδιᾶ, εἰς τὴν Ἀβάναν, τὴν ἐπιστροφὴν τῆς εἰς Γαλλίαν, τὴν ὀλιγοχρόνιον διαμονὴν τῆς εἰς τὸ Σαντεναί, τὴν ἀπόφασιν τὴν ὁποίαν ἔλαβε μετὰ τοῦ λοχίου Μαρσιάλην, ἅμω ἀνεκοινώθη εἰς αὐτοὺς ἡ ἐπιστολή, τὴν ἀναχωρήσιν τῆς εἰς Βενεζουέλαν ὑπὸ ἀνδρῶν ἐνδύματα καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Παῦλος, τὸ ταξείδιον διὰ τοῦ Ὀρενόκου, τὴν ἐπίβασιν τῆς ληστοσυμορίας τοῦ Ἀλφρανί, καὶ τέλος τῆς θαυμασίαν ἐκείνην ἀπολύτρωσιν . . .

Καὶ οἱ δύο ἐπλησίασαν τότε τὸ ἀμάξιον, ὅπου κατέκειτο ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Ὁ τραυματίας ἦτο παράφορος ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ἀκτινοβολοῦσεν ὄλος, ἔκλειε, καὶ αἱ λέξεις αὐταὶ ἐξήρχοντο διαρκῶς ἀπὸ τὰ χεῖλη του :

— Συνταγματάρχα μου ! . . . συνταγματάρχα μου ! . . . Τώρα ποῦ ἡ Παυλίνα εὐρῆκε τὸν πατέρα της . . . ἐγὼ εἰμπορῶ νὰ ποθῶνα . . .

— Πάτερ μου, πρέπει νὰ σας εἰπῶ τί χρεωστῶ εἰς τοὺς δύο μου συμπολίτας

— Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω αὐστηρῶς ! εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.

— Ἄ ! ἂν μοῦ τὸ ἀπαγορεύετε . . .

— Θὰ σε περιποιηθῶμεν καὶ θὰ σε θεραπεύσωμεν.

— Ἄν με περιποιηθῆτε . . . τότε δὲν θὰ πεθάνω . . . βεβαίωτατα !

— Τώρα ἡσυχία . . . ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ ἡσυχίαν . . .

— Ἡσυχάζω, συνταγματάρχα μου ! . . . Νά, ἰδέτε . . . μοῦ ἔρχεται ὕπνος . . . θὰ κοιμηθῶ καλὰ αὐτὴ τὴν φορὰ.

— Κοιμήσου, φίλε μου, κοιμήσου . . . Ὡς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν . . . Ὁ δρόμός δὲν θὰ σε κουράσῃ καθάλου . . . καὶ θὰ γίνῃς καλὰ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

Ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ ἀπέθεσε φιλίημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ λοχίου Μαρσιάλην, καὶ ὁ «φίλος των» ἀπεκοιμήθη μεριδιῶν.

— Πάτέρα μου, ἀνέκραξεν ἡ Παυλίνα, θὰ τον σώσωμεν !

— Νά, ἀγαπητῆ μου Παυλίνα, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ! ἀπεκρίθη ὁ Ἱεραπόστολος.

Ἄλλως τε καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρων καὶ αὐτὸς εἶχον ἐξετάσῃ τὴν πληγὴν τοῦ Μαρσιάλην, ἡ ὁποία δὲν τοὺς ἐφάνη ἐπικίνδυνος.

Ἐμαθαν τότε ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Ἀλφρανί εἶχε κτυπήσῃ τὸν Μαρσιάλην, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ γηραιὸς λοχίας, ἐν παραφορᾷ ὀργῆς, εἶχεν ἐπιπέσῃ ἐναντίον του.

— Τότε ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης εἶπε :

— Σήμερον οἱ γενναῖοί μου Ἰνδοὶ πρέπει νὰ ἀναπαυθῶν, καθὼς καὶ οἱ σύντροφοί σας, κύριε Ἑλλῶν, διότι ἔχουν ἀνάγκην. Αὐριοῦν τὸ πρῶτὸν θὰ ξεκινήσωμεν διὰ τὴν Μονήν, καὶ ὁ Γκόμος θὰ μας ὀδηγήσῃ διὰ τοῦ συντομωτέρου δρόμου.

— Εἰς αὐτὸ τὸ παιδί ὀφείλομεν τὴν σωτηρίαν μας, παρετήρησεν ἡ Παυλίνα.

— Τὸ ἤξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης. Καὶ κατέσας τὸν μικρὸν Ἰνδόν :

— Ἐλα, Γκόμο, τῷ εἶπε, νὰ σε φιλήσω γιὰ ὄλους αὐτοὺς, τοὺς ὁποίους ἔσωσες.

Μετὰ τὸν πατέρα της, τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν ἐφίλησε καὶ ἡ Παυλίνα, τὴν ὁποίαν ἐν τῇ ταραχῇ τοῦ ὀ μικροῦ Ἰνδὸς ἐξηκολούθη νὰ ὀνομάξῃ Παῦλον. Καὶ ἐπειδὴ ἡ νεανὶς δὲν εἶχεν ἀποβάλῃ τὰνδρικὰ φορεμὰτα, ὁ συνταγματάρχης ἠρώτα καθ' ἑαυτὸν ἂν ἤξευραν οἱ σύντροφοί της, ἐπὶ «ὁ κύριος Παῦλος» ἦτο ἡ δεποινὶς Παυλίνα Κερμῶρ.

Ἄφ' οὗ ἐσφιγγε τὰς χεῖρας τοῦ Ἰακώβου Ἑλλῶν καὶ τοῦ Γερμανοῦ Πατέρων, τοῦ Πάρσαλ καὶ τοῦ Βαλδέξ, τῶν δύο ἐντίμων ναυτικῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀφοσίωσις, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἐπιπόνου ταξείδιου, ὑπῆρξε θαυμαστή, — ἡ θυγάτηρ του ἔλαβε τὸν λόγον.

— Πάτέρα μου, πρέπει νὰ σας εἰπῶ τί χρεωστῶ εἰς τοὺς δύο μου συμπολίτας

πρὸς τοὺς ὁποίους οὐδέποτε θὰ δυνηθῶ νὰ ἐξοφλήσω τὸ χρέος μου.

— Δεποινὶς . . . ἀπεκρίθη ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶν, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἔτρεψε. Σὰς παρακαλῶ . . . ἐγὼ δὲν ἔκαμα τίποτε . . .

— Ἀφίστατέ με νὰ ὀμιλήσω, κύριε Ἑλλῶν.

— Τότε ὀμιλήσατε διὰ τὸν Ἰακώβον. ἄλλ' ὄχι δι' ἐμέ, δεποινὶς Κερμῶρ, ἀνέκραξεν ὁ Πατέρων γελῶν, διότι δὲν το ἄξιζω καθόλου . . .

— Εἴμμι ὑποχρεωμένη καὶ εἰς τοὺς δύο σας, ἀγαπητοί μου σύντροφοι, ὑπέλαβεν ἡ Παυλίνα, καί . . . καὶ εἰς τοὺς δύο, πατέρα μου . . . Ὁ κύριος Ἑλλῶν μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν . . .

— Ἐσώσατε τὴν ζωὴν τῆς κόρης μου ! ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ. Καὶ ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶν ἠναγκάσθη νὰ κούσῃ ὄλην τὴν διήγησιν τῆς σωτηρίας, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἡ Παυλίνα προσθέσασα εἰς τὸ τέλος :

— Εἶπα, ὅτι ὁ κύριος Ἑλλῶν μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν ἔκαμε ὅμως καὶ κάτι πρὸς ὀσσότερον, διότι μας συνώδευεν ἕως ἐδῶ μετὰ τοῦ κυρίου Πατέρων . . .

— Ἦτο καθῆκον μας ! ἀπεκρίθη ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶν. Ἐν ᾧ οἱ ταξιδιώται μετὰ τοῦ συνταγματάρχου συνωμίλου περιπέτειῶν τῶν, ὁ Βαλδέξ καὶ ὁ Πάρσαλ ἠτόμαζον τὰ τῆς σταθμεύσεως, διότι ἐκεῖ θὰ διήρχοντο τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας καὶ τὴν ἀκόλουθον νύκτα.

Οἱ ἀνθρωποὶ των εἶχον μεταφέρει εἰς τὸ δάτος τὰ πτώματα ὄλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐφρονέθησαν εἰς τὴν μάχην. Ὅσον διὰ τοὺς τραυματιθέντας Γουαχαριβίους ὁ Γερμανὸς Πατέρων θάναελάμβανε τὴν θεραπείαν των.

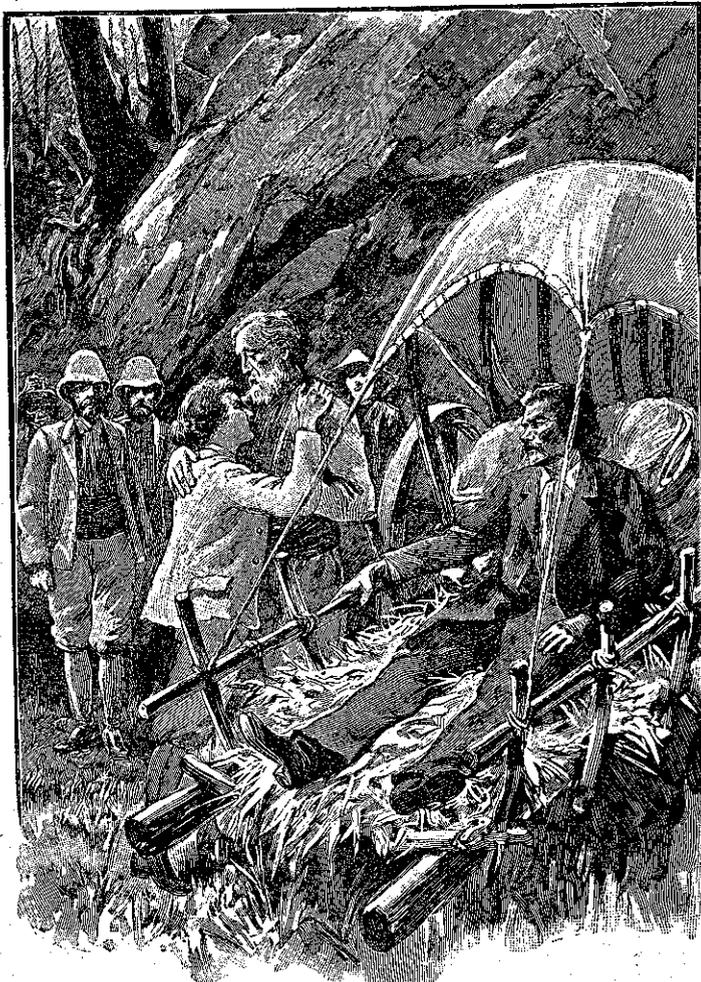
Ἐπειτα ἀφοῦ τὰ τρόφιμα ἐξήχθησαν ἀπὸ τὰμάξια, διὰ νὰ λάβῃ ἕκαστος τὸ μεριδίον του, ὁ Ἑλλῶν, ὁ Πατέρων, ἀκ-

λουθούμενοι ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου καὶ τῆς θυγατρὸς του, μετέβησαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν δύο πλοιαρίων.

Δὲν τα εἶχαν λοιπὸν καταστρέψῃ οἱ Κουίβα ; Ὅχι ! διότι ὁ Ἀλφρανί ἐλογάριαζε νὰ ἐπανέλθῃ δι' αὐτῶν εἰς τὰς δυσμικὰς χώρας, ἀναπλέων τὸν παραπόταμον Βεντουαρίην.

— Εὐχαριστῶ τοὺς ληστές, ἀνέκραξεν ὁ Γερμανὸς Πατέρων, διότι ἐσεβάσθησαν τὰς συλλογὰς μου . . . Μὰ θὰ ἐπέστρεφα ποτέ χωρὶς αὐτὰς εἰς τὴν Εὐρώπην ; Καὶ θὰ ἐτολμούσα νὰ ἐμφανισθῶ ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας : . . .

Φαντάζεται τῆς εὐκόλως τὴν χαρὰν τοῦ βοτανικοῦ, καθὼς καὶ τὴν εὐχαρίστησιν τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν τῆς Μορίσκης καὶ τῆς Γαλλινέτας, ὅταν ἐπανεῦρον εἰς τὰ πλοῖα ὄλων τῶν τὰ πράγματα, ἐκτὸς τῶν ὄπλων, τὰ ὁποῖα ἐμάζευσαν ἀπὸ τὸ πεδίον τῆς μάχης.

Ὁ συνταγματάρχης ἔθλιψε τὴν Παυλίαν εἰς τὰς ἀγγάλας του. (Σελ. 400, στήλ. γ'.)

Τώρα πλέον τὰ πλοία ἠμποροῦσαν νὰ μείνουν ἐν ἀσφαλείᾳ παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Τορρίδα, ὑπὸ τὴν φύλαξιν τῶν πληρωμάτων. Καὶ ὅταν θὰ ἤρχετο ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς, οἱ ταξιδιώται δὲν θὰ εἶχαν παρὰ νὰ ἐπιβιβασθῶν.

Ἄλλὰ δὲν ἐπρόκειτο ἀκόμη περὶ ἀναχωρήσεως. Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης θὰ παρελάμβανε εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν τὴν κόρην τοῦ Παυλίνου, τὸν λογιᾶν Μαρσιᾶλην, τὸν μικρὸν Γκόριον καὶ τοὺς περισσότερους ἐκ τῶν Ἰνδῶν τοῦ Ἄλλα προσεκάλεσε καὶ τοὺς δύο Γάλλους νὰ διέλθουν εἰς τὴν Μονὴν ὀλίγας ἡμέρας ἢ καὶ ὀλίγας ἑβδομάδας, καὶ οἱ νέοι ἐδέχθησαν τὴν πρόσκλησιν.

— Πρέπει νὰ υπάγωμεν, εἶπεν ὁ Γερμανὸς Πατέρ, πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλώκ. Γίνεται νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Εὐρώπην, χωρὶς νὰ ἐπισκεθῶμεν τὴν Σάντα-Ζουάναν; Οὔτε ἐγὼ θὰ ἐτολμοῦσα νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, οὔτε σὺ βέβαια.

— Οὔτε ἐγώ. . .
— Μὰ τὸ ξεύρω!

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐγευματίσαν ὅλοι μαζί, χρησιμοποιήσαντες τὰς κοσιέρβας τῶν πλοιαρίων καθὼς καὶ τὰ νωπὰ τρόφιμα τὰ ὁποῖα εἶχαν φέρῃ ἀπὸ τὴν πολιίχην. Μόνον ὁ λογιᾶς Μαρσιᾶλης ἔλειπεν ἀπὸ τὰ φαίδια ταῦτα γεύματα, ἄλλ' ἦτο τὸσον εὐτυχὴς ποῦ ἐπανέγρε τὸν συνταγματάρχην του, ἔστω καὶ ὑπὸ τὸν ῥάσον τοῦ Πάτερ Ἐσπεράντη! . . Ὁ καθάρως ἄρ' τῆς Σάντα-Ζουάνας θὰ τὸν ἔκαμνε καλά εἰς ὀλίγας ἡμέρας. . . Περι τοῦτου δὲν ἀμφίβαλλε ποσῶς.

Ἐννοεῖται ὅτι αὐθυμερὸν ἡ Παυλίνα ἐνεδύθη τὰ φορέματα τοῦ φύλου τῆς, — φορέματα ἐπιμελῶς φυλαγμένα εἰς μίαν βαλίξαν, εἰς τὸ ὑπότεγον τῆς Γαλλικῆς.

Καὶ ὅταν τὴν εἶδεν ὁ Γερμανὸς Πατέρ, εἶπε πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλώκ:

— Χαριτωμένη καὶ ὡς ἀγόρι, χαριτωμένη καὶ ὡς κόρη!

Τὴν ἐπαύριον, ἀποχαιρετίσαντες τὸν Πάτερ καὶ τὸν Βαλδέξ, οἱ ὁποῖοι ἐπρότιμῆσαν νὰ μείνουν πρὸς φύλαξιν τῶν πλοιαρίων, ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης, οἱ ταξειδιῶται καὶ οἱ Γουαχαρίδι ἀπῆλθον ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ βουνοῦ Μαιουά. Μὲ τοὺς ἵππους εἰς τὰ ἀμάξια, τὸ μικρὸν ταξειδίον ἔξιεν ἀκόπως διὰ τῶν δασῶν καὶ τῶν γυμνῶν πεδιάδων.

Ἠκολούθησαν τὴν δεξιὰν ὁχθὴν τοῦ ῥίου καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐφθασαν εἰς τὸ πέραμα Φρασκαῆς. Ἐβδ' ἐστάθμευσαν ὀλίγην ὥραν, — Κουίδων πλέον οὔτε ἴχνος! — καὶ ἐπειδὴ ἡ κίνησις τῶν ἀμαξιῶν δὲν εἶχε κωράσῃ τὸν λογιᾶν Μαρσιᾶλην, ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον τὸν πρὸς τὴν Σάντα-Ζουάναν.

Ἐφθασαν ἐκεῖ τὸ ἀπόγευμα.

Ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν, τὴν ὁποίαν ἔκαμαν εἰς τὸν Πάτερ Ἐσπεράντην, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ καὶ οἱ σύντροφοὶ τοῦ ἐνόησαν πόσον ἠγαπᾶτο ὁ Ἱεραπόστολος ὑπὸ τῶν πιστῶν τοῦ Ἰνδῶν.

Δύο δωμάτια τοῦ ἡγουμενείου ἐδόθησαν εἰς τὴν Παυλίαν καὶ εἰς τὸν Μαρσιᾶ-

λην, καὶ ἄλλα δύο γειτονικῆς οἰκίας παρεχωρήθησαν εἰς τὸν Ἑλλώκ καὶ εἰς τὸν Πατέρ.

Τὴν ἐπαύριον ὁ κώδων τῆς ἐκκλησίας ἐκάλεσε τὸ χωρίον εἰς δοξολογίαν. Φαντασθῆτε τὴν συγκίνησιν τῆς Παυλίνης ὅταν εἶδε διὰ πρώτην φορὰν τὸν πατέρα τῆς μετὰ τὴν ἀμφια ἐνώπιον τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς! καὶ φαντασθῆτε ἀκόμη ὁποῖα θὰ ἦτο ἡ συγκίνησις τοῦ λογιῶν Μαρσιᾶλη, ἂν ἠδύνατο νὰ ἐγεροθῆ τῆς κλίνης καὶ νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν

ὅπου ἐβόρῃ οἱ συνταγματάρχης του! . .
Εἶνε περιττὸν νὰ διηγηθῶμεν λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὴν διαμονὴν τῶν φίλων μας εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἡ υγία τοῦ λογιῶν Μαρσιᾶλη ἐβεβελιώθη προφανῶς καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος ἐσκόνητο πλέον ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἐκάθητο εἰς μίαν πολυθρόναν ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν φοινίκων.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 69ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος τὴν 6 Μαΐου 1901 πρὸς εὔρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλάδιοις Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ἔ. ἔ. δημοσιευθειῶν 191 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς ὀλησὶν πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέμῃως, ὁ δὲ ἐντὸς τῆς παρεθῆσεως ἀριθμὸς, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ε, ὀλησὶν τὸ ποσοτὸν τῶν ἀπονεμομένων ἐκάστῳ Εὐσήμερον.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Δαφνοσταφῆς Ναυάρχος, 175 [9Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἰωάννης Ν. Φαρμακίδης, 171 [9Ε]. — Τυδῆς, 160 [8Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κερκιδόγατος, 115 [6Ε]. — Πέτρα Σκαυδήλου, 110 [6Ε]. — Τάνης Βερμάντης, 80 [4Ε]. (Ὁ Ζουλέικα, μὲ λύσεις: 138 [7Ε]. — Ἡ Ἠρωὶ, τοῦ Ζυλλόγου, μὲ λύσεις 132 [7Ε], ὁ Νέος Νάυτης, μὲ λύσεις 132 [7Ε], ὁ Ἀρχικαλαμπουριστὸς, μὲ λύσεις 132 [7Ε]. καὶ ἡ Ἀύρα τῆς Κερκύρας, μὲ λύσεις 156 [8Ε].) τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχεροὶ αἱ μὲν δύο πρῶται Β' Βραβεῖον εἰς τὸν 66ον Διαγωνισμὸν, ὁ τρίτος Γ' Βραβεῖον εἰς τὸν 68ον Διαγωνισμὸν, ὁ τέταρτος Β' Βραβεῖον εἰς τὸν 63ον Διαγωνισμὸν καὶ ἡ Τελευταία Β' Βραβεῖον εἰς τὸν 68ον Διαγωνισμὸν.)

ΕΠΑΙΝΟΙ : Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου 61 [3Ε]. — Πανταχοῦ Παρῶν, 56 [3Ε]. — Ξενιτευμένους Σινωπεύς, 49 [2Ε]. — Ἐλικῶν, 44 [2Ε]. — Ἀρίστη Κ. Φινωπούλου, 40 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, 35 [2Ε]. — Παρήγορος Ἀγγελος 25 [Ε]. — Παγκόσμιος Ἐκθεσις, 21, [Ε]. — Γεῖρω Κρούγερ, 21, [Ε]. — Νέος Διών, 20, [Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12-15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀταθύριον Ρόδου (*) 161 [8Ε]. — (ἡ Διαφυσθεῖσα Ἑλπίς, μὲ λύσεις: 174 [9Ε] τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ ὡς τυχεῖσα Ἀ' Βραβεῖον τῆς αὐτῆς τάξεως εἰς τὸν 68ον Διαγωνισμὸν.)
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Χαλδὸς Διάβολος (*) 161 [8Ε]. — Πλοῖον τοῦ Δουνάθως, 149 [7Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Στεφανὸς Κόρη, 145 [7Ε]. — Φευτοδιηγήτορας: 142 [7Ε]. — Ἑλληνικὸν Ἀεράκι, 130 [7Ε]. (ἡ Βίγλα, ἔχουσα λύσεις: 138, τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχεῖσα Β' Βραβεῖον εἰς τὸν 55ον Διαγωνισμὸν.)

ΕΠΑΙΝΟΙ : Πικραμένη Καρδούλα, 100 [5Ε]. — Ἀναστασία Ν. Γιατάκου, 97 [5Ε]. — Μαραμένον Φύλλον, 75 [4Ε]. — Νέμος, 75 [4Ε]. — Κόντες Ραπανάκης, 65 [3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Δευκὸς Ὑάκινθος, 57 [3Ε]. — Κρητικὸν Κόστανον, 52 [3Ε]. — Κόρη τοῦ Στραμῶνος, 51 [3Ε]. — Παμπόννης Κατεργάρης, 51 [3Ε]. — Γρινιάρια, 44 [2Ε]. — Ἀνοδόσημν Μαργαρίτων, 36 [2Ε]. — Κλεάνθης Καλδῆς, 35 [2Ε]. — Ἀετὸς τοῦ Ὀλύμπου 34 [2Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κρονίων, 160 [8Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Δ. καὶ Σ. Θεριανός, 154 [8Ε]. — Μελαγχροὶν Νησιωτοπούλα, 137 [8Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Θεσσαρὸς τῶν Κυθῶρων, 111 [6Ε]. — Πέτρος Γ. Ἀγγελόπουλος, 98 [5Ε]. — Δευκὸν Κρίνον, 60 [3Ε]. (Ὁ Τατάνης, μὲ λύσεις 132 [7Ε], καὶ ἡ μικρὰ Ἀνοήμιος, μὲ λύσεις 100 [5Ε], τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχεροὶ ὁ μὲν Β' Βραβεῖον, ὁ δὲ Γ' εἰς τὸν 64ον Διαγωνισμὸν.)

ΕΠΑΙΝΟΙ : Παναγιώτης Ἀποστολίδης, 46 [2Ε]. — Κρόβις, 44, [2Ε]. — Ἀντώνιος Κ. Παπιγεωργίου, 40 [2Ε]. — Δ. Π. Ραζηκόσκιας, 33 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Περσὸπορος Αἰγίου, 18. — Μικρὸς Αθηναῖος 17.
ΒΥΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ : ὀρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἐξῆς ἀναμεικτῶν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων : Ἀργοναυτὸς 3. — Ἀριάδνη τῆς Κρήτης, 9. — Ἀρναίαν, 6. — Βιολέττα τοῦ Χελμοῦ, 27, [Ε]. — Δελφίν τοῦ Ἑλλησπόντου, 3. — Δουκίσις τῶν Σαλωνίων, 5. — Ἑλπίς Κόσμου, 31, [2Ε]. — Κόκκινον Καπλάκι, 10. — Κόρη τῶν Ἀλπεινῶν 24, [Ε]. — Δευκὴ Ἀκακία, 7. — Μαρίθα τῆς Καρύστου, 1. — Μονογενής, 15. — Θεόδωρος Τ. Παπαδημητρίου, 9. — Φάρος τοῦ Λεσβίου, 24, [Ε]. — Χιτῆς Σουλῶν, 11.

(*) Σημείωσις. — Τὸ Ἀταθύριον Ρόδου καὶ ὁ Χαλδὸς Διάβολος εἶχον τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν λύσεων καὶ ἐδικαιούοντο ἀμφότεροι νὰ λάβουν Πρῶτον Βραβεῖον. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ Βραβεῖον τοῦτο δὲν μοιράζεται, ἀπενεμήθη διὰ κλήρον εἰς τὸ Ἀταθύριον Ρόδου. Ἡ περιπτώσις εἶνε σπανιωτάτη καὶ δὲν προβλέπεται ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ. Νὰ ἠξυεστε ὅμως ὅτι πάντοτε, ὅσκις δύο διαγωνιζόμενοι διὰ τὸ πρῶτον Βραβεῖον τῆς αὐτῆς τάξεως τύχη νὰ ἔχουν τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν λύσεων, τὸ Βραβεῖον οὐκ ἀνεμετρεῖται διὰ κλήρον εἰς τὸν ἕνα.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

— Μόνον ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν ἢ θλανεθεοῦν τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1902 μέχρι τῆς 8 Ἰανουαρίου τὸ βραδύτερον, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ΚΑΒΡΩΣΙΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ τῆς Διαπλάσεως, συμφωνῶντες πρὸς τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸ 45ον φυλλάδιον, σελ. 360 καὶ 364.
— Ὁ Ἐκτακτὸς Διαγωνισμὸς ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ, εἰς τὸν ὁποῖον ἤρξισαν ἤδη πολλοὶ νὰ λαμβάνουν μέρος, ἴγει τὴν 31 Ἰανουαρίου 1902, συμφωνῶντες πρὸς τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸ 46ον φυλλάδιον, σελ. 368.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Φιρὴ ἔρχεται κ' ἐξυπατὴ τὸν ἀδελφόν τῆς.
— Οὐρ, καμένη Φιρὴ. Ἴσα-Ἴσα ποῦ ἔβλεπα ἕνα ὄρατο δένδρο. . . καὶ ἤμουνα ἰτὴ μέση. . . Καὶ ἡ μικρὰ Φιρὴ, σὺν τὸν ἐλυπηθῆ:
— Ἐλα, ἔλα ξανακοιμήσου νὰ το, τελειώσης. * * *
Σοφὴ παρατήρησις τοῦ Περῆνη:
— Νὰ ἰδῆτε ποῦ μεθαύριον θὰ κἀμῃ κόκκινη βροχὴ
— Μπᾶ!
— Ἄμ' βέβαια, ἔφ' οὐ εἰς ὅλες τὰς ταρασσες στεγνώνουν ντομάκτα! * * *

ΑΛΦΑΒΗΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Ἄπειρα συγχαρητήρια τηλεγραφήματα, καὶ ἐπισκεπτήρια, καὶ εἰκονογραφημένα δελτοῦρια κατέκλυον τὸ Γραφεῖον μου τὴν προπαραλλοῦσαν Πέμπτην, 6 Δεκεμβρίου, ὅτε ἐόρταζε τὴν ὀμομαστικὴν τοῦ ἐορτῆν ὁ Διευθυντὸς τῆς Διαπλάσεως κ. Νικόλαος Π. Παπαδόπουλος. Ποῦ ἔλας τώρα δὲν ἐλάβαμεν τόσα πολλὰ ἀπὸ τὴν ἡμέραν! Ἦτο βροχὴ συγχαρητηρίων, ἡ ὁποῖα ἐνεπλήσθη τὸς ψυχὰς μας χαρᾶς καὶ συγκινήσεως, διότι ἐβλέπαμεν διὰ τὸν προσώπων τοῦ Διευθύνου τὸν τιμᾶται καὶ ἀγαπᾶται τὸ ἔργον μας, τὸ πατριώτικόν μας. Συνδρομητὰ, γονεῖς, διδάσκαλοι, παιδαγωγοί, προσωπικὸς ἄγνωστοι εἰς ἡμᾶς, ἐπαρῆλθον τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ ἐκφράσουν ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἐκτίμησιν των πρὸς τὸν κ. Παπαδόπουλον, ὁ ὁποῖος, ἐπὶ εἰκοσιετηρίαν ἐργαζόμενος ἀκαταπαύστως ἤρρισε καὶ προήγαγε τὸ περιοδικὸν τοῦτο, κατεστήσας αὐτὸ ἄξιον τῆς ἀγάπης τῆς ἐλληνικῆς νεότητος καὶ ὄλων τῶν ἐνδιαφερομένων ὑπὲρ αὐτῆς.

Βαθῦτα συγκινηθέντες ἀπὸ τὰ κολεκευτικὰ καὶ τὸσον ἐνθαρρυντικὰ ταῦτα δειγμάτια, ὅ κ. Παπαδόπουλος μ' ἐπεφόρτισε νὰ ἐκφράσω τὰς θερμὰς τοῦ εὐχαριστίας πρὸς ἅπαντας τοὺς συγχαρέντας αὐτῷ, — οἱ ὁποῖοι εἶνε τὸσον πολλοί, ὅστε θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τοὺς ἀναφέρω ἐνταῦθα ὀνομαστί.

Ἐλαβὸν τοὺς ἐσῶτατος ἐκδοθέντας «Ἰάνθους» τοῦ παλαιοῦ συνδρομητοῦ μου Βασιλείου Α. Ἡλιόπουλου (Γραβιά). Εἶνε κομψότατον βιβλίον, μὲ πράσινον ἐξώφυλλον καὶ μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ συμπαθοῦς καὶ νεαροῦτάτου συγγραφέως. Σχετικῶς μὲ τὴν ἡλικίαν του, — διότι εἶνε μόλις δεκάεξα ἐταῆς, — ὁ κ. Ἡλιόπουλος γράφει εὐμορφῶς, καὶ δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ἐταν ἀναπτυχθῆ διὰ τῆς μελέτης καὶ ὅταν ἀποκτήσῃ τὴν πείραν τοῦ κόσμου καὶ τὴν ὀρμητικὴν τῆς σκέψεως, θὰ γράφῃ πολὺ ὄρατᾶ διηγήματα. Τὸν συγχαίρω λοιπὸν διὰ τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποῖας ἐμᾶς ἐνὸς τὸ πρωτόλειόν του.
Μὰ τί εἶνε αὐτῶ, Πέτρα Σκαυδήλου; Τὸ ξεύρεις ποῦ θὰ σε μαλώσω; . . Μὴ γράφεις μίαν... δύο... ὀκτὸ σελίδας τῶν φιλογραμμένων, ποῦ χρειάζεται μικροσκόπιον. Καὶ εἰς μὲν ἐλευθέρου καὶ μὲ μίαν κατάσπερν ἐνελάνθη,

ποῦ μὴδὲ διακρίνεται! Μὰ εἶνε ἐπιστολὴ αὐτῆς; Γρήγορα νὰ τὴν κρῶσω, νὰ μὴν τὴν ἰδῆ κανεὶς καὶ εἰπῇ ὅτι δὲν ἔχεις ἀναφορὴν. Αὐτὸ πάλιν τί εἶνε; Μία ὀλόκληρη σελὶς μὲ Πληροφορία, πρὸς δημοσίευσιν! Μὰ γὰ νὰ σε πῶ! Ναιμὴσεις βεὶ ἡ Διαπλάσις ἐκδίδεται μόνον γιὰ σεία; Δὲν συλλογίζεσαι ὅτι ἔγω χιλιάδες ἄκρημα παιδιά, τὰ ὁποῖα ἔχουν ὅλα τὰ ἴδια δικαιοῦματα μὲ σέ; Καὶ φαντάσου πῶς, ἂν μου ἔσπελλαν ὅλα τόσα; Πληροφορίας! . . Ἄ! τίποτε δὲν συλλογίζεσαι! καὶ θαυμάζω τὸν ἐγωισμόν σου!
Καὶ ἡ Ἀύρα τῆς Κερκύρας μὴ γράφει πολλὰ καὶ πυκνὰ ἄλλ' αὐτὴ ἔχει τὴν τέχνην νὰ γράφῃ εὐχάριστα... ἐκεῖνα τὰ ὀνειρὰ τῆς μάλιστα! . . Ἐν τούτοις, ἂν ἔγραφε καὶ αὐτὴ πλατύερα, ἀνοικότερα, θὰ ἔκαμνε μεγάλην χάριν εἰς τὰ δυστυχεύεμένα μου ματία. . .
Κικὴ Σ. Φάρου, χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωρίμην, καὶ ἀναμένω ἐπιστολήν σου μὲ ψευδὸν ὄνομα πρὸς ἐκλογήν.
Ἄν φαντάζεσαι, ἀγαπητὴ μου! — μὴ γράφει ἡ Ἐσμεράλδα τῆς ὁποῖας ἡ ἐπιστολὴ εὐδαίει πάλιν ἀπὸ τῆς ἔμε, — δὲν φαντάζεσαι μὲ πόσον ἀνοημονοῦσιαν περιμένω τὸ νέον ἔτος! χεῖροτερα καὶ ἀπὸ τὴν μικρὴν μου ἀδελφὴν, ἡ ὁποῖα ἐξεφύλλισεν διὸν τὸν Ἡμεροδείκτην, διὰ νὰ ἔθῃ, λέγει, πῶς γρήγορα! Ἄλλα καὶ ποῦ δὲν τὸ περιμένει, καὶ ποῦ δὲν παρακαλεῖ ἡ μέρας νὰ γίνων ὄρατος. . . Ἀλήθεια, κάμνει καὶ σὺ Ὀύρα, ἢ μόνον λαμβάνεις; — Ὄρατα ἐρωτήσεις! Ἐξέγασες λοπὸν τὸν Αχαιοὺν τῶν Ὄρων. πῶς φέτος θὰ εἶνε γεννητὸν; Ἀμὲ τὰ νέα μυθιστορήματά σου θὰ σὰς προσφέρω τὴν Πρωτοχρονίαν, δὲν θὰ εἶνε ὄρατος θαυμάσιον; Ἀρσὴ νὰκοῦσης τὰ Νέα τοῦ 1902 μεθαύριον!

Πῶ! πῶ! Τί πυκνογραμμένη Βραχεῖα Ἐπιστολή, φίλε Τυδῆ! . . Ἐπρεπε νὰ ἔθῃ; καὶ ὁ ἴδιος διὰ νὰ μὴν τὴν διδάσκη. Ἐγὼ δὲν σνοπεύω νὰ τυρωθῶ. Τὸ ἄκουσε; Τὸ ἀκούσατε ὄλοι; Οὔ: θὰ διαβάσω, οὔτε θάπαντω εἰς τέτοια φιλογραφήματα.
Πολὺ μὲ ἐλύπησεν ἡ ἐπιστολὴ σου, ἀγαπητὴ Ἀπόγονε τοῦ Νέστορος. Ἐποθεῖω, ἐπίπλω καὶ εὐχομαι, τὸ πῆνμά σου νὰ μὴν εἶνε ἀθεράπευτον. Ἄλλα καὶ ἂν ἦτο, πρέπει τάχα νὰ πεπισθῆς δι' αὐτὸ τελείως καὶ νὰ θῆλῃ; νὰ πὴλθῃς; Ἐστὶ λοιπὸν, ἀποτάσσεσαι εἰς τὰ θελήματα τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸσον ἠξέυρεις νὰ ὑποφέρῃς τὰ δυστυχήματα τοῦ κόσμου τοῦτου; Ὄχι, ὄχι! θὰ δειξῆς ἰσχύν χαρακτηροῦ, γενναϊότητα, καρτερίαν καὶ εἰς τὴν λύτην τῶν γονέων σου καὶ ἐμοῦ, δὲν θὰ θηλήθῃς νὰ προσέσης καὶ ἄλλην. . .

Ἐκλαυσα κ' ἐγὼ Βίγλα, ὅταν ἀνέγνωσα τὴν διακρύβρετον ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποῖας μὴ ἀναγγέλει τὸν θάνατον τῆς κατερευτῆς μας φίλης Λίνας Λοδῆρδου ὅ, πόσον θὰ λυπηθῶν καὶ οἱ λοιποὶ φίλοι μας, ὅταν θὰ μάθων ὅτι τὸ θελήκτικὸν ἴμ μελέει, τὸ ὁποῖο, τόσα ἐστὶν ἐσκόρπις τὸ ἄρωμά του εἰς τὸν κύκλον μας, δὲν ὀφείλει πλέον εἰς τὴν ζωήν! . . Καὶ τὸ ἐλεγείδόν σου μὴ ἤρρισε πολὺ. Ἦτο ἀνάξιον τῆς καλῆς καὶ ὄραταις κόρης.

Σημεῖα τῆς Ἐλευθερίας, καὶ αἱ τέσσαρες, περὶ τῶν ὁποίων μ' ἐρωτᾷ, εἶνε συδρομητήρια μου. Πραγματικῶς μὴ ἔγραψες φαιδρότατην ἐπιστολήν, ἐπισημειώσας τὴν καλῆς ἡμέρας καὶ αὐτὸ νὰ κάμνης πάντοτε, διότι δὲν μου ἀρίσου αἱ μελαγχολαί.
Ἐρῆμου Πουλ (Γ. Δ.) δεκτὸν τὸ ψευδὸν ὄνομα σου καὶ σε δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς.

Ἀσπασμοί. Πληροφορία: ἡ Ἀύρα τῆς Κερκύρας ἀσπάζεται τὴν Νεράιδαν τῶν Σπετσῶν τῆς ὁποῖας ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, καὶ τὴν Ἀθόνα τῆς Ἐσπέρου, τῆς ὁποῖας ἀναμένει. — οἱ Δικηγῆροὶ τῆς Νεολαίας πληροφοροῦν τὴν Μέλλουσαν Καλόγερην διὰ τὴν ἄλλο εἶνε παρὰ Πειραιωτὴς. — ἡ Μικρὰ Ἀμαλὴν ἀσπάζεται τὸ Ἀστὸν τοῦ Διόγαίου καὶ ζητεῖ μετ' αὐτοῦ ἄλλο γράφιαν ἐπίσης; καὶ τὴν Πένθημον Κυπάρισσον, τὴν ὁποῖαν γνωρίζει πολὺ καλά, καὶ ἂν θῆλῃ, νὰνταλλάξουν Μ. Μυστικᾶ μὲ τὰ ὀνομάτᾶ των ἡ Κελαρύσουα Κρήνη ἀσπίζεται τὸ Ἀνοθόρον Κάνισσον. — ἡ Ἐσμεράλδα χαίρετᾶ τὸν Ἀγγελὸν τῆς Εὐτυχίας, τὸν ὁποῖον πληροφορεῖ διὰ εὐρίσκεται ἐπὶ τὰ ἴχνη του, καὶ ἀντιχαίρετᾶ τὸν Παρτελεὴν Τραπεζούντιον. — ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος πληροφοροῖ τὴν Πολύχρονον Χρυσάλλδα διὰ καὶ αὐτὸς ἐπιθυμεῖ νὰ τὴν γνωρίσῃ, καὶ ἂς τῷ ὑποδείξῃ τὸν τρόπον. — τὸ Ἀνδρὸν τῶν Πατησίων ἀσπίζεται τὴν Ἀμαρυσίδα. — ἡ Νεαρά Ἐσπεράς ἀσπάζεται τὴν Νεαράν Καλλιτέγγιδα. Νεαρόν Μουσικόν καὶ Νεαρόν Ζωγράφον, μὲ τοὺς ὁποίους ζητεῖ ἀνταλλάξῃν Μ. Μυστικῶν μὲ τὰ ὀνομάτᾶ των καὶ μὲ τὴν ἡλικίαν των, διὰ νὰ ἰδούμε παῖδες εἶνε ὁ πλέον νεαρός ἀπὸ ὄλων μας. — ἡ Εὐγενής Κερδία ἀντασπάζεται τὸ Ἀνοθὸς τῆς Ἐπιμοητῆς καὶ ζητεῖ τάχα καὶ τὴν Σημεῖα τῆς Ἐλευθερίας ἀσπίζεται τὴν Ἀύραν τῆς Κερκύρας καὶ εἰς καμμίαν ποῖα εἶνε. — ἡ Πενθοῦσα Κερδία πληροφοροῖ τὸν Ἀ' Δικηγῆρον τῆς Νεολαίας διὰ δὲν ἔλαβεν ἐπιστολήν του τοῦ Αὐγούστον, ἐρωτᾶ δὲ τὴν Ἰσαβέλλαν Λεοπόλδου τὴ σημαίνει τὸ ψευδὸν ὄνομα τῆς. — τὸ Φουγάρο τῆς Εὐγενίας πληροφοροῖ τὸ Λευκὸν Κρίνον διὰ δὲν κατοικεῖ ἐκεῖ ὅπου κἀποῦ. ἀντασπάζεται δὲ τὸ Ζιζάνιον τοῦ Σχολεῖου, τοῦ ὁποῖου ζητεῖ τὸ ὄνομα, δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. — ὁ Δημ. Ν. Δημητριάδης πληροφοροῖ τοὺς φίλους μου διὰ τὸ βιβλίον του ἐξετυπώθη, καὶ ὅσοι ἔχουν ἀγγέλους παρακαλοῦνται νὰ τὰς ἐπιστρέψουν. — ἡ Ἀγορτικὴ Ζωὴ ἀσπάζεται τὴν Συριανὴν Σανθούλαν, τὴν ὁποίαν γνωρίζει. — ἡ Χρυσόπτερος Ἀλευὰν ἀναχωροῦσα εἰς Λοιδίνον χαίρετᾶ τὴν Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρῶν.

Μικρὰ Μυστικᾶ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: τὸ Λευκὸν Κρίνον μὲ τὸν Ποιητικὸν Νάρκισσον, Μολὼν Λαβῆ, Παριστιανὸν Τέμενος τῶν Μουσῶν καὶ Λευκὸν Ἰάκινθον (μὲ τὰ ὀνομάτᾶ των). — ἡ Κοπηλάτις Κεθρον μὲ τὸν Ἀγγελὸν Δυεργιτόν, Κόκκινην Ἐξοχὴν, Παγωμένον

